

אנציקלופדיה
עבודת ה' פנימית

א-1 - אוי

בלבבי משכן אבנה

אוי

אוי- צעקה על שבירה ופרוד

אוי, זו הצעקה שעולה מהימים האלה בכלל, ומתשעה באב, יום שנחרב בו הבית בפרט. כבר הוזכר פעמים הרבה, שהחמישה דברים שארעו לאבותינו בשבעה עשר בתמוז שהשורש שלהם זה "נשתברו הלוחות", והחמישה דברים שאירעו לאבותינו בתשעה באב, יום חורבן הבית, שרשם אחד. "איסתכל באורייתא וברא עלמא". בשבעה עשר בתמוז היה את שבירת הלוחות שזה השבירה בשורש של ה"איסתכל באורייתא", ובתשעה באב שנחרב הבית זה השבירה ב"ברא עלמא" - בנין ביהמ"ק שמקביל לכל צורת העולם, נחרב. ובשורש הדבר שנשתברו הלוחות, כמו שכבר חודד בשרשים הקודמים, [עי' שורש אהה] יש את עצם השבירה של הלוחות עצמם - ששבירה זו מקבילה ממש לבית שנחרב, ב"שני לוחות אבנים הוריד בידו" שנשתברו מקביל לבית של אבנים שנחרב. אבל יש את החלק הפנימי שב"נשתברו הלוחות" שזה הפרדה של התיבות זו מזו, הפרדה של האותיות זו מזו, שע"י כן התיבה הופכת להיות אותיות מופרדות כל אחת לעצמה. ויתר על כן, הרי האותיות עצמם, כמו שידוע בדברי רבותינו, כל אות ואות [ובהגדרה כוללת רובם של האותיות] מצורפים מחלקי אותיות, וכאשר נשתברו הלוחות היה שבירה כביכול באותיות עצמם, שהאותיות עצמם נחלקו לחלקים. ושורש כל האותיות הוא האות א' - שזה הרי התגלה בלוחות עצמם שמתחילות בא' דאנכי, כמו שמחדדים חז"ל, והא' הזו נשתברה לחלקיה, יש כמה צורות לאות א', והצורה היסודית והשרשית: חלקה העליון י', חלקה התחתון י', ואמצעיתה בצורת ו' - י, ו, י, זה הגימטריא של שם הוי"ה שעולה מהאות א'.

וזוהי צעקת האוי שהא' הפכה להיות ו' וי', כלומר, שהא' עצמה נשברה והפכה להיות חלקים של אותיות שמאות אחת נעשה חלקי אותיות, זה שבירת הלוחות וזה השורש של צעקת האוי שאחריתה מתגלה בחורבן הבית, שבירת הבית וחורבנו.

חלות החורבן והשבירה- על כל צורת הבריאה

אבל יתר על כן, ברור ופשוט, אם "איסתכל באורייתא וברא עלמא", היינו שחל שבירה בשורש האורייתא בשבירת הלוחות וחל חורבן ושבירה בתולדה של זה ב"ברא עלמא" והגדרת הדבר היא, שלא חל כאן החורבן בדבר פרטי, אלא שכל דבר ודבר שנמצא בבריאה, הוא הפך מתפיסה של אחד לתפיסה של חלקים, לתפיסה של פירורין, זה עומק החורבן ב"ברא עלמא" שחל בחורבן הבית.

ומעין כך לדוגמא בעלמא, כמו שאומרים חז"ל כידוע שבקריעת ים סוף נבקעו כל מימות שבעולם.

כאשר נחרב הבית, שזה התחיל מתחילת שלושת השבועות הללו בשבעה עשר בתמוז בשורש באורייתא שנשתברו הלוחות, עד הפועל של החורבן ב"עלמא", הגדרת הדבר היא א"כ, שכל הקומה כולה מריש דרגין, עד אחרית דרגין מאותיותיה של תורה עד הפרט הקטן ביותר שיש בבריאה, בהכל חל מציאות של שבירה, מציאות של חורבן.

בהגדרה הכוללת כידוע מדברי חז"ל, צורת הבריאה בנויה באופן של **עולם, שנה, ונפש, מקום, זמן ונפש**. ועל כל זה חל החורבן.

החורבן שבמדוגת מקום

החורבן במקום, ודאי כהגדרה כוללת זה מקום ביהמ"ק שחל בו החורבן, אבל בהגדרה הרחבה יותר של מקום, הרי הבריאה בנויה מארבע יסודות שהם: אש, רוח, מים ועפר. - עפר כידוע, נקרא **עפר מלשון פירורים** - ע' פר, ובשעה שנחרב הבית - "אבל יחיד עשי לך התפלשי בעפר", כלומר שתפיסת העפר שולטת, וזה הגדר של אבל שמתגולל בעפר, ומכח שתפיסת העפר שולטת בכל דבר ודבר חל בו התפיסה של הפירורים שבעפר שהוא נעתק ממדריגת אחד למדריגת פירורים, וזה העומק במה שנחרב הבית ע"י "ויצת אש בציון" כי האש מכלה דבר והופכת אותו לאפר אותיות א' פר כלומר, שהאש **מפוררת** אותו.

בחורבן הבית יסוד **העפר** שולט על יסוד האש ועל ידי כן נעשה **האפר**, במקום שיתגלה באש האור שבה - האור שבאש שזהו בית המקדש שנקרא "אורו של עולם", מתגלה הנפילה שבדבר שנעשה אפר, פירורים ומכאן ואילך כל דבר בבריאה התפיסה שלו היא תפיסה של פירורים. בבחינת "כל העומד להישרף כשרוף דמיי" ש"כתותי מיכתת שיעוריה" "כתותי מיכתת שיעוריה", הגדרתו הוא, שיש כאן אמנם את כל הכמות הנצרכת, אבל היא כמות המחולקת לפירורים ודבר שמחולק לפירורים לא מצטרף כלומר - אין כוונת הדבר

שחסר בכמות אלא חסר בהצטרפות כלל החלקים לחפצא אחד – זהו "כל העומד להישרף כשרוף דמי".

ע"י החורבן חלה התפיסה בבריאה שכל דבר ודבר שנמצא בבריאה הוא נתפס כמציאות של מפורד וזה עומק הגדרת האבילות, זהו "איכה ישבה בדד", שכל אדם ואדם יושב לבדו, וזה גם הדין בסעודה המפסקת שלא יושבים בחבורה אלא כל אחד לבדו, אבל יתר על כן בתשעה באב עצמו מתקיים ה"ישבה בדד" – כלומר שזה התפיסה של החורבן שכל דבר ודבר הופך להיות מציאות של עפר, מציאות של פירור ושל נפרדות.

– זה הגדרת החורבן שחל מכח חורבן הבית על מדרגת המקום.

החורבן שבמדרגת זמן

הגדרת החורבן בזמן: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו זכר ונקיבה בראם כמו שאומרת הגמ' בב"ב. – זכר ונקיבה זה תפיסת ההצטרפות של כל דבר בבריאה ואם מציירים את זה באופן של זמן, כהגדרה כוללת היום נקרא זכר והלילה נקראת נקיבה, היום משפיע והלילה מקבלת, זהו הצירוף שנעשה במדרגת הזמן שהיום והלילה מאוחדים ומצורפים אהדדי, ובדרך רמז, זמן הוא ר"ת זכר נקיבה מאוחדים. זהו זמן שמצורף באופן של חיבור זכר ונקיבה ועל זמן כזה אנחנו אומרים "שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

אבל כשחל כח החורבן, מתגלה שכנגד הג' מועדים יש "קרא עלי מועד לשבור בחורי" שיש זמן של תשעה באב – "קרא עלי מועד לשבור" היינו שעל המועד עצמו חל שבירה, כלומר המועד בבחינת "בית ועד" שהוא מקום של מועד וצירוף, חל בו אופן של חורבן, אופן של פירוד, אופן של התפוררות. ומצד כך כל זמן וזמן נתפס כחלקים,

–יש כאן א"כ, שתי תפיסות של זמן, תפיסה פנימית של זמן ותפיסה חיצונית של זמן, התפיסה הפנימית של זמן זוהי תפיסה של כח אחד מתמשך, תהליך וזה הבחינה של "יום שכולו שבת" "יום שכולו ארוך" שהוא זמן שכולו אחדות, ומעין כך מתגלה בראש השנה שב' הימים נקראים בל' חז"ל "יומא אריכתא", [ויש עוד דוגמאות לדבר]. זהו תפיסת קודם החטא שהזמן הוא אחד.

אבל כשחל מציאות של חטא, וחל מציאות החורבן, מתגלה מה שאומרים חז"ל ומובא בנפש החיים כידוע, שהשעה מתחלקת לתת"פ חלקים, כלומר, זה התפוררות שהזמן מתפורר. – מתגלה בתפיסת הזמן שעל אף שבפנימיותו הוא אחד אבל בחיצוניותו הוא פירורים.

על חורבן הבית יש לשון בחז"ל מזמור לאסף על שכילה חמתו על העצים והאבנים שמתגלה בחורבן הזעם של הקדוש ברוך הוא, וכמו שאומרת הגמ' בברכות שזעמו של הקב"ה רגע שנאמר "כי רגע באפו חיים ברצונו" - "זעמו של הקב"ה רגע" כלומר, שבתפיסת זמן הזעם מגלה התפוררות של הזמן, שזה ההגדרה של רגע כמו שאומרת הגמ' שהזמן של רגע זה "רגע כמימריה" כלומר, רגע זה גילוי של ההתפוררות של תפיסת הזמן, והיינו - בהבנה ברורה, שאין כוונת הדבר שבזמן הזה של רגע הקב"ה כועס ומכלה באותו רגע, אלא עומק התפיסה במהלכי הזמן, היא שכשהקב"ה החריב את הבית שאז נעשה המציאות של זעם, חל ה"כי רגע באפו" במציאות הזמן עצמו שהוא הפך להיות תפיסה של רגעים, בבחינת "אדם נידון בכל רגע שנאמר לרגעים תבחננו" כמו שאומרים חז"ל,

כלומר - כשהזמן הינו מציאות של זמן אחד, זהו הזמן שיש בו ג' רגלים - ג' מועדים שהשנה כולה מצטרפת אליהם שזהו הבחינה של "מועד", אבל כאשר חל הקלקול של המועד ע"י ה"קרא עלי מועד לשבור בחורי", מכח החורבן עצמו נחרב מציאות הזמן שהזמן הופך להיות מציאות של פירורים, זהו עומק ההגדרה שכל תשעה באב הוא זמן של זעם כי הוא זמן שכולו בבחינת רגעים של "רגע באפו", ומכח החורבן של הזמן ביום תשעה באב, חל מציאות החורבן על כל תפיסת זמן, שהזמן הופך להיות כולו חלקים וחלקי חלקים שחלה התפוררות של מציאות הזמן, זה עומק נקודת החורבן.

בזמן שהבית קיים שהבית מצורף מאבניו ולא חרב, גם הזמן מצורף, ואז יש דין של "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך" שמתגלה הצירוף של הזמן, וכשהבית חרב הזמן חרב במה שנעשה בו מציאות של פירוד ופירור כמו שנתבאר.

החורבן והפירוד שבמדוגת נפש

וגילוי החורבן באופן של נפש, במה שחורבן הבית הוא השורש ליציאתן של ישראל מארץ ישראל לגלות, כלומר, שנעשה פיזור ופירוד של הכנסת ישראל לארבע כנפות הארץ, זהו פירוד הנפשות.

ובית שני בעיקר, שחרב בעוון שנאת חנם, כלומר, שהנפשות נפרדות זו מזו, ובתולדה הם נפרדות גם במקום לארבע כנפות הארץ, שכל נפש הולכת להיכן שהיא נוטה לפי חלקה.

וא"כ, חורבן הבית שחל במציאות מקום, שנה, נפש, הוא חל באופן של התפזרות במקום, התפזרות בזמן והתפזרות בנפש, פירוד לחלקים כמו שחודד.

והשורש של זה הוא צעקת האוי שנתבאר, האוי שמתגלה בו שורש הפרדת הדברים.

לפי"ז, חודש החורבן הוא חודש אב, אב ר"ת אב בן, "אוי לו לאב שהגלה את בניו מעל שולחנו ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם" כמו שאומרת הגמ' בריש ברכות, והיינו שבחודש אב נעשה שורש של ההתפרטות דקלקול שמהא' נעשה ב', מהאחד נעשה שנים, זהו חודש אב מצד נקודת הקלקול שבו.

ובעומק יותר, בזמן שישראל עושין רצונו של מקום נעשה מהאב מציאות של בן כמו שנאמר בקרא "בנים אתם לה' אלקיכם" וברור הדבר שמכח ה"בנים אתם לה' אלקיכם", נעשה בנין הבית שכאשר מתגלה אצל ישראל ההארה השלימה של "בנים אתם לה' אלקיכם" ההצטיירות של אותה הארה בעולם היא בנין הבית, זהו בנין מלשון בן ששרשם חד.

אבל בזמן שאין עושין רצונו של מקום שלחד מ"ד הם קרויים עבדים ואז השם "בן" נמצא באיתכסיא ואיננו נמצא בגילוי, התולדה של זה הוא שהבית נחרב ואז הם הופכים להיות עבדים, הם נעתקים ע"י הגלות מצויר של בן לצויר של עבד.

ובעומק יותר, בן ראשי תיבות בורא נברא כלומר שמה שבני ישראל נקראו "בנים אתם לה' אלקיכם" היינו כביכול שהבורא והנברא מחוברים בישראל בבת אחת, זה ההתקשרות של "מתקשרין דא לדא קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל" שהם מחוברים אהדדי, בישראל שנקראים בנים מתגלה בורא ונברא מחוברים יחד, ומעין דמעין של זה מתגלה בכל אב ובן, שהאב הרי הוא מעין בורא של בנו שזהו ה"שלושה שותפים באדם" והבן נקרא כן על שם הבריאה החדשה שנעשה מכח האב והנברא הוא הבן עצמו, אבל השורש של הדברים הוא במציאותו יתברך שמו וישראל, "בנים אתם לה' אלקיכם", בורא ונברא.

וכאשר חס ושלום אין עושים רצונו של מקום, נעתקת ומתכסה המציאות הזאת של החיבור של בורא ונברא שמתגלה בנשמתן של ישראל, הכח הזה, שהוא כח שרשי ביותר נעלם ומתכסה, ועל ידי כך נעשה פירוד - "מיום שנחרב הבית נפסקה מחיצה של ברזל בין ישראל לאביהן שבשמים" כמו שאומרת הגמ' שנעשה הפסקה בכח המקשר, בכח המחבר, וזה עומק הפירוד והפירור שמתגלה - ההפרדות של נשמתן של ישראל מגילוי בורא - נברא שמצורפים יחד אהדדי.

עומק הפירוד של התשיעי והעשירי שמתגלה בתשעה באב

אבל יתר על כן כידוע, השורש הוא אחד שמתפרט לשנים, מגיע לתשעה וחוזר לעשרה - זהו סוד העשרה מה שהוא חוזר לאחד - אין ענין של עשר כפשוטו, אלא כמו שאומרים הראב"ד והגר"א ועוד שכל עשר הוא חזרה למציאות של אחד.

תשעה באב חל בתשיעי, וכמבואר בגמ' שרבי יוחנן אמר "אלמלי הייתי שם לא קבעתיו אלא בעשירי" משום שאז היה עיקרו של חורבן, אבל רבנן ס"ל "אתחלתא דפורענותא עדיפא" ולכן התשעה באב מתחיל בט'. וכידוע מאד, כגון השנה שחל תשעה באב בשבת ונדחה ליום ראשון, זה לא רק גדר של דחיה בעלמא אלא יש לו בית אב שמעיקרא יש טעם לדבר לקבוע את התשעה באב בי', ולכן דנו הפוסקים האם כה"ג זה גדר של תשעה באב נדחה משבת ליום ראשון או שבשנה מעין זו, עיקר התקנה היתה ביום ראשון, בעשירי.

ועומקם של דברים, תשעה באב שהתחיל בתשיעי והסתיים בעשירי היינו שהוא בא להפריד את הצירוף שיש לתשיעי עם העשירי, זה גופא ההפרדה שהתשעה באב יוצר – ונחזור על מה שהוזכר בהתחלה, תשעה באב הוא כולו שבירה, הוא כולו פירור, והוא מגלה פירור בכל חלקי הבריאה, ומצד כך כל דבר ודבר בבריאה צריך להסתכל עליו בשתי מבטים, במבט אחד של בנין הבית ובמבט של חורבן הבית שהוא מבט של שבירה ופירוד, וא"כ, בוודאי שזה המבט שקיים על המאורעות שהיו להדיא בימים האלה, ומצד כך, מה שתחילת החורבן התחיל בתשיעי והשלמת החורבן היתה בעשירי ביאור הדברים – כל תשע שמביא לעשר הגדרת הדבר הוא, שהוא מחזיר את הכל בחזרה ל"אחד" שזה מדריגת העשרה – "כל בי עשרה שכינתא שריא", אבל כשנחרב הבית מה שתחילתו היתה בתשיעי וסיומו בעשירי, היינו שהתשיעי לא מביא כאן למציאות של עשירי כי הרי בעשירי נאמר "כל בי עשרה שכינתא שריא", וכשנחרב הבית עיקר עומק החורבן הוא הסתלקות השכינה מן המקום, וא"כ, תחילת החורבן בתשיעי וסיומו בעשירי, ההגדרה היא, שהבית לא מתגלה בו הצירוף של תשיעי ועשירי אלא הם נפרדו זה מזה, חורבן שמתחיל בתשיעי ומסתיים בעשירי, היינו שע"ז גופא מתגלה החורבן, שהוא מפריד את חיבור התשיעי והעשירי זה מזה, זה עומק נקודת החורבן שמכח כך שהם נפרדו שאין את מציאות העשרה שמחזירה ל"אחד".

תשעה באב - תשיעי ויום הכיפורים - עשירי

כשזה מתגלה מצד מהלכי התיקון זה מתגלה ביום כיפור שנאמר בו "כל האוכל בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי". כלומר, שמתגלה כאן עומק נקודת החיבור שהתשיעי והעשירי מצורפים אהדי.

זה לעומת זה, יום הכיפורים שהוא צום העשירי, הוא לעומת תשעה באב, יום הכיפורים נקרא על שם העשירי כי מתקיים בו "כאילו התענה תשיעי ועשירי" שהתשיעי מצטרף לעשירי, אבל תשעה באב נקרא על שם התשיעי שבו כי התשיעי לא מצטרף לעשירי שזה עומק

נקודת החורבן של העשירי, שלא מתגלה בעשירי שלימות נקודת הבית שהיא במדריגה של עשרה.

כח החיבור שבשלוש וכח הפירוד שבשלוש שמתגלה בשלושת השבועות

ולפי"ז להבין באופן נוסף, הימים הללו "בין המצרים" ביחס למספר שבועות, הם **שלוש** שבועות, וברור ופשוט הדבר, כמו שהגמ' אומרת בכתובות שג' שבועות השביע הקדוש ברוך הוא את בני ישראל, שלא יתגרו באומות, שלא ידחקו את הקץ, ועוד, וברור ששלושת **השבועות** הללו, ג' פעמים **שבוע**, בעומק, מקבילים ללשון **שבועה**, לג' **שבועות** שהשביע הקב"ה את בני ישראל, והיינו שתפיסת החורבן שיש בשלושת השבועות הללו הוא מכח מה שבני ישראל עוברים על הג' שבועות שהשביען הקב"ה, שהם אינם מקיימים אותם - מכאן מונח החורבן של שלושת השבועות הללו שבהם אנחנו נמצאים.

גדר **שלוש** הוא גדר של כח המקשר והמחבר ששורשו ב"תלת קשרין מתקשרין דא בדא", אבל כשנעשה כח של ביטול של ה"שלוש" שעוברים על הג' שבועות שהקב"ה השביע, אז שלושת השבועות הללו הם שלוש שבועות כאילו שכל הוויתם אינו אלא מציאות של פירוד, ודיני האבילות שנאמרו בהם יסודם הוא להעמיד כל דבר בהתפרטותו, כל דבר בהיפרדותו, וא"כ, היפך גילוי ה"שלוש" שהוא כח המחבר, קודשא בריך הוא אורייתא וישראל, נעשה כח של שלוש של הפרדה.

וזה מה שהוזכר, הראשית של הפירוד מתגלה ב"אורייתא" במה שנשתברו הלוחות בשבעה עשר בתמוז, ובסיפא בתשעה באב, זה גילוי החורבן שבישראל וכח המחבר של הקב"ה, היפך השלוש הללו של ה"תלת קשרין מתקשרין דא בדא" מתגלה בשלושת השבועות הללו עומק נקודת החורבן, שכח המשולש שבדבר חל בו עומק של נקודת פירוד.

וא"כ עומק הימים הללו כמו שחודד הוא התפיסה שבכל אחד ואחד מחלקי הימים האלה בפרטות מתגלה האופן של ההיפרדות, אופן של ההתפרטות שהדבר עומד כמציאות נפרדת כמציאות שאיננה מצטרפת וזה עומק נקודת החורבן שמתגלה.

עומק ה"נחרב בימיו" - ההתפרטות שהולכת ומתפרטת יותר

ולפי"ז, מכח החורבן שמתגלה במה שנחרב הבית שהמציאות של כל דבר נתפרטה והמציאות של כל דבר נתפזרה זה מזה, והכח של אותו התפרטות היא שבכל יום ויום ההתפרטות הולכת ומתפרטת יותר, בלשון חז"ל הידוע זה מוגדר: "מיום שנחרב הבית אין

לך יום שאין קללתו מרובה משל חבירו" כלומר, שביום שנחרב הבית נחקקה התפיסה של אותה התפרטות, והתפיסה הזו היא לא שזה התפרט פעם אחת והדבר עומד בהתפרטותו לפי שיעור נקודת החורבן שהיה, אלא כדברי חז"ל "כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו", ה"נחרב בימיו" זה ה"קללתו מרובה משל חבירו", כלומר, אין הכוונה "כאילו נחרב בימיו" שמה שהיה אז, אילו הוא היה קיים היה מתגלה בו ה"נחרב בימיו", כי מה שהיה אז, כבר נחרב אז, אלא היינו שמה שעוד נשאר שלא חרב עד עכשיו, זה גופא נחרב עכשיו, זהו ה"נחרב בימיו".

ה"נחרב בימיו" זה ההתפרטות של כל דבר לחלקיו, שהדבר מתפרט עוד ועוד, ועל ידי כן, הכח שחל בו עומק החורבן בכל יום, הוא הכח שמחריב, שזהו הכח שיוצר עוד התפרטות חדשה בתוך חלקי ההתפרטות שנמצאים השתא - זה עומק נקודת החורבן שחל בכל יום ויום.

"זכה ורואה בבניינה" - אור ההתפרטות שמתגלה בדברי תורה

כשההארה הזו מצטיירת באופן של - "כל המתאבל על ירושלים זכה ורואה בבניינה" - להבין עכשיו עמוק, ה"מתאבל על ירושלים" הוא מתאבל על אותה התפרטות שמתחדשת בכל יום ויום - וכפשוטו ה"מתאבל" היינו הצער שהאדם מצטער על אותה התפרטות, ובוודאי שזה אמת.

אבל לא סגי בהכי, עומק הכח שמתגלה ב"מתאבל על ירושלים" זה שהוא עמל לברר את הפרטים ואת הפרטי פרטים, ובכל יום ויום הוא מגלה פרטות בדברי תורה באופן המתחדש כמעין המתגבר, זה הכח של ה"מתאבל על ירושלים" מלבד הצער על הפירוד הנורא שקיים, שהרי כמו שחודד בראשית, עומק תחילת ההתפרטות היא ב"נשתברו הלוחות" וב"נשתברו הלוחות" גופא, יש מצד אחד עומק של קלקול נורא. אבל מצד שני "יותר ממה שהעמידה תלמידי חכמים בבניינה העמידה בחורבנה", ועומק נקודת הדבר מה שמגדירים חז"ל - "תלמידי חכמים מתחדדים זה עם זה בהלכה" היינו שנעשה התפרטות והתפרטות, והתפרטות,

ומצד כך, כאשר האדם משתתף בצער ליבו עם השכינה מחד, ומאידך הוא עמל לברר את הפרטי פרטים, כל חד וחד עד המקום שידו מגעת - כאן מונח העומק של הפיכת נקודת הקלקול למקום הארתה של תורה, וזה האור שמאיר בפנימיות הימים האלה, האור של

ההתפרטות שהולכת ומתפרטת בכל יום יותר ויותר כמו שהזכר, שמהצד החיצון זה "קללתו מרובה משל חברו", שזה ה"כאילו נחרב בימיו".

התיקון של מעמקי ההתפרטות שמצטרפת לנקודת הכללות

אבל ה"נחרב בימיו" הזה מצד התיקון, מוליד אופן של התפרטות בתוך הדברי תורה, ומצד כך האדם זוכה להשיג עוד פרטי פרטים, אבל אין כוונת הדבר כפשוטו להשיג עוד פרטי פרטים רק מצד ההתפרטות שלהם, זה חלק דקלקול, אלא הכוונה היא שהוא רואה איך כל דבר ודבר מתפרט לעוד חלקים, הוא רואה את השורש, והוא רואה את ההתפרטות, והוא חוזר וכוללם. - זה נקרא בבחינת "נבנה בימיו". - ה"נבנה בימיו" וה"נחרב בימיו" שבתוך הדברי תורה היינו, שהוא רואה את הדבר בשורשו, ורואה אותו בהתפרטותו, ורואה איך הדבר חוזר בחזרה לנקודת אחדותו, זה נקרא "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבניינה", הוא "זוכה ורואה בבניינה" משורש החורבן שהוא שבעה עשר בתמוז שאז "נשתברו הלוחות", כלומר- הוא זוכה ורואה בשורש את מקום ההצטרפות בחזרה של הפרטים של הדברי תורה, אבל זה מתוך ה"מתאבל על ירושלים" של ה"נחרב בימיו", כי מתוך ה"נחרב בימיו" הוא דבק במעמקי ההתפרטות ומשם הוא זוכה לחזור לנקודת הכללות שזהו ה"כאילו נבנה בימיו". הכח הזה הוא הכח שמצרף ומחבר ומאחד בחזרה את כל הפרטים לבנין הבית העתיד במהרה בימינו.

רבתינו אומרים כידוע, שבית המקדש השלישי הוא עתיד לירד מן השמים, ויש בזה שתי הבחנות יסודיות, ההבחנה הראשונה, והשורשית, שהוא יורד מהשורש העליון של "האחד" שמשם הוא יורד בשלימות, והבחנה נוספת שאומרים רבתינו היא שבית המקדש הולך ונבנה במשך כל השנים כולם, רק שהוא באיתכסיא, וכשיגיע הזמן שהוא יצא מאיתכסיא לאיתגליא - אז יראו אותו בבניינו השלם, אבל הוא נבנה כל השנים כולם.

מכח מי הוא נבנה? - הוא נבנה מכח מי שמצטער בצערה של ירושלים, והוא נבנה ממי שהוא עמל בדברי תורה שזה חלק מהצער, לברר ולהוליד את הפרטי פרטים שלאחר מכן הוא חוזר וכוללם - מכח כך נבנה בית המקדש השלישי.

ההבחנה הראשונה זה מכח האיתערותא דלעילא, וההבחנה השניה זה מהאיתערותא דלתתא, ומשניהם גם יחד יתגלה האור השלם של הבנין העתיד.

זכה אותנו הבורא יתברך שמו שנראה עוד השתא ממש ב"מתאבל על ירושלים" את ה"זוכה ורואה בבניינה" בגילוי שלם [אמן].

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל,
וכן מקבץ שאלות ותשובות לפי סדר הפרשיות,
יש לשלוח בקשה לכתובת:

info@bilvavi.net

[לקבלת העלון השבועי והשו"ת דרך הפקס,
יש לשלוח בקשה למספר הפקס 03-548-0529]

לבירורים בנושאי "בלבבי משכן אבנה" ניתן לפנות למערכת באופנים הבאים:
טלפון 052-763-8588 ■ פקס 03-548-05294 ■ ת.ד. 16452 ירושלים מיקוד
info@bilvavi.net ■ 9116302

שיעורי מורינו הרב שליט"א מופיעים ב"קול הלשון"

ישראל 073.295.1245 | USA 718.521.5231

■

שיעורים שבועי

אנציקלופדיה מחשבה
חולון יום ד' 20:30
רח' קדמן 4
לפרטים 050.418.0306

אנציקלופדיה עבודת ה'
ירושלים - יום ג' 20:30 בדיוק
רח' הרב בלוי 33
לפרטים 052.765.1571

בס"ד

בלבבי משכן אבנה עולם ברור

המאמרים שבאו בספר זה, רובם נערכו מתוך סדרת שיעורים שניתנה במוצאי שבתות בעיר בני ברק. כל שיעור מקיף ומברר נקודה אחת בהלכות דעות וחובות הלבבות, ונותן מבט שורשי ומעשי בדרך הישרה שיבור לו האדם. בחלקו האחרון של הספר מופיעים "מאמרי התקופה" - מתוך שיעורים שנמסרו לאור תקופתנו, וכן שיחה נוגעת לתקופתנו מאת הגה"צ רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל, היוצאת לאור לראשונה.

הפצה אבדומוביץ
03.578.2270
משלוח בדחבי העולם

ספרי אבדומוביץ
רח. קוטלר 5, בני ברק
03.579.3829

הפצת ספרי קודש
רח. דוד 2, ירושלים
02.623.0294

ספרי מאה שערים
רח. מאה שערים 15,
ירושלים 02.502.2567

סניפים ספרי אור החיים